

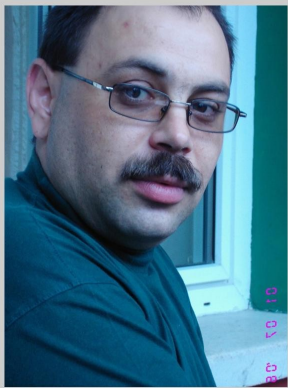
NUMĂRUL

177

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țărina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Editorial

Costel Cozorici

De când îmi amintesc că îmi pun întrebări, cel mai adesea îmi vine în minte una singură: „Cine sunt eu?” E o întrebare persuasivă cu răspuns aleator, perpetuum mobile. Și nu-mi amintesc să fi avut vreodată un răspuns care să-mi satisfacă pe deplin neajunsul minții mele. De ce? Pentru că niciodată nu am găsit

coordonatele exacte la care să mă raportează. Cine sunt eu când? Cine sunt eu atunci, cine sunt eu acum sau cine sunt eu mâine? Când eram puști și mai apoi adolescent, abia așteptam să cresc și să devin adult. Mi se părea că e atât de important să iei decizii pe care alții să le respecte, să faci o mulțime de lucruri fără să-ți ceară nimeni socoteală, să ai atâta putere încât să-ți iei viața în propriile mâini... Acum, la maturitate, mă întreb ce înseamnă să fii copil. Ce mult îmi doresc să retrăiesc inocența și simplitatea începutului neștiințific și necuantificabil. Dar obsesia ființei mele erupe din interogația: „ce înseamnă să fii un fetus?” Pentru că Dumnezeu mă cunoaște din pântecul mamei mele iar eu habar nu aveam despre mine. Nu am niciun fel de amintire din perioada respectivă. Oare cum ar reacționa oamenii dacă s-ar naște cu memoria pântecului mamei iar această imagine să parcurgă iterația redundantă a timpului peste ciclicitatea vieții lor?

Un lucru este însă sigur. E bine că ne punem întrebări. E minunat și când avem răspunsuri. Dar vă mai spuneam că o ecuație se rezolvă nu neapărat când ai toate datele la îndemână, ci atunci când ai folosit teorema potrivită. Atunci când ai cunoștință sau conștiința nevoii de cunoaștere. Iar peste toate acestea, când alegi modul de raportare potrivit. Același strugure poate fi acru pentru cineva sau destul de dulce pentru un altul. Același lut poate fi neproductiv pentru un agricultor, dar dătător de viață pentru un olar. Și atunci...

O altă tratare a subiectului vine din felul cum vreau eu să mă definesc. Din punctul de vedere singular eu pot fi oricum și orice.

Așteptând așteptarea

Ștefan Mihai

Aștept. Aștept la rând. Aștept week-end-ul. Aștept o veste bună. Aștept finalul poveștii. Aștept să-mi treacă durerea de cap. Aștept pentru că nu am încotro. Aștept pentru că trebuie.

Inevitabil, așteptarea este parte a vieții pe pământ. Ca un perpetuum mobile, într-o continuă ciclicizare, așteptarea leagă trăirea și retrăirea noastră – trecutul și viitorul. Justificat din plin de lipsa unui verdict dat, prezentul așteaptă împlinirea deznodământului. Uneori deznodământul este dulce. Alteori este sec. De cele mai multe ori, însă, ne mulțumim cu gustul demisec al așteptării: „E bine și așa!”.

Nu există așteptare ușoară. Indiferent de rezultatul ei, efortul de a rezista tensiunii este greoi ca o piatră de moară. Fie că aștepti nașterea unui prunc, tresări înaintea unei întâlniri romantice ori vrei să uiți de durerea unei despărțiri, toate sunt deopotrivă de grele. Este ceva dincolo, imprevizibil și de nepătruns, care ne ține în fiecare așteptare cu sufletul la gură. Acel verdict este peste puterea noastră de decizie sau anticipare. Acel ceva ce îl numim generic – Dumnezeu.

Un soi de așteptare a fost pentru mine vara anului 3 de facultate. Am ratat un examen în restanță și m-am văzut în postura de a pierde anul 4. La 10, când examenele orale erau în toi, păzeam ușa domnului profesor, rugându-l fierbinte să-mi mai acorde o șansă. Răspunsul a venit sec: „Nu se poate! Nu este procedural corect. Nu este constituțional”. Am înțeles, atunci, că este cu neputință să scapi de brațul lung al legii.

[...] continuare în pagina 9

Doar un răspuns este de ajuns

Andrei Muscă

Una din cele mai frumoase caracteristici pe care le are creștinismul este un dialog real cu Creatorul, un dialog lucid, logic, poate chiar contradictoriu prin idei și frământări, un dialog prin care se vorbește cu Dumnezeu în cel mai simplu și totuși complex mod.

Pentru mine, dialogul interior cu Dumnezeu este un lucru mai real și mai frumos decât conversațiile cu oamenii din jur, pentru că este un dialog așezat între realitatea pe care eu o aduc și realitatea în care trebuie să ajung, având însă libertatea de a ieși din granița dialogului prin refuzul meu de a accepta direcția primită. Ce Dumnezeu avem, care acceptă să I se întoarcă spatele și care este dispus ca în clipa următoare să reia dialogul, având minima pretenție ca noi să recunoaștem când greșim și să ne cerem iertare, doar atât. Eu îmi amintesc un dialog înflăcărat cu Domnul, înainte de a-L cunoaște cu adevărat, dar fiind conștient de prezența și ascultarea Lui.

Era după participarea la un botez în care o colegă acceptase să se întoarcă la Domnul, botez cu care inima mea a rezonat mult, pentru că acea colegă era pentru mine proiecția dorinței mele de a face acest pas. Îmi aduc aminte că, deși era o distanță mare până acasă, m-am hotărât să merg pe jos, aveam nevoie să vorbesc cu mine însumi, avem nevoie să vorbesc... O bună parte din acest drum am vorbit cu Dumnezeu, căci știam că El ascultă, apoi m-am răzvrătit pentru că vroiam să fac acest legământ cu

El... Voiam o familie creștină, voiam să vorbesc despre El din toată inima mea, însă ceva nu se lega, era un arc de cerc care nu se unea cu toată sfera gândurilor mele, lipsea ceva. Însă, ce nu am știut eu atunci este că Dumnezeu a ascultat, deși nu am folosit cele mai alese cuvinte, deși poate motivația mea avea multe fisuri, El a ascultat un glas împotrivor, dar sincer în dorință și căutare. Apoi viața a continuat și conștiința s-a depărtat de acel moment.

După doi ani, am ajuns să cunosc o biserică în orașul în care nu credeam că voi ajunge să stau, să am o familie pe care nu credeam că o pot avea, un grup de casă care mă suportă în fiecare săptămână, un lider care m-a sprijinit și m-a încurajat încă din prima clipă. De multe ori îmi amintesc acel moment, apoi privesc în viața mea răspunsul Domnului. Este un sentiment extraordinar pentru că sunt deplin încredințat și conștient că Domnul a ascultat și, mai mult, mi-a răspuns, nu cum am vrut eu, ci cu mult mai mult.

De aceea astăzi, acum, spun cu toată inima că Domnul este un Dumnezeu care ascultă, care răspunde...care ne iubește!

Iubesc tăcerea Ta

Anuța Boghean

Pentru că prefer (vorbesc ca o nebună) ca alții să ia deciziile în locul meu și apoi dacă nu merge bine să dau vina pe ei, m-am învățat să fac așa cum spune Domnul și apoi, dacă nu îmi convine, să știu că nu e din vina mea. Dar nu e ușor lucru să faci ce spune El în TOATE lucrurile, așa cum, fără să îmi propun prea conștient, am decis că e mai sigur. Este o migală și chițibușăraie să te întrebi la tot pasul: oare Domnul ar

vrea să merg în weekend la părinți sau nu? Oare Domnul ar vrea să îmi cumpăr ceva nou? Oare este duhovnicesc să mă îmbrac așa... sau altfel? Oare să economisesc? Oare să investesc? Oare să vizitez pe cineva azi sau să mai citesc ceva? Și, tot așa, întrebări la nesfârșit... ale unui copil care nu știe până nu i se spune că Domnul vrea să iei decizii singur! Tocmai în aceasta constă a DOMNI împreună cu El peste tot, peste pământ, cer, ape, peste propriul univers fizic și interior. Cum vei domni pe scaunul veșniciei, copile, dacă nu vrei să riști de pe acum să înveți cum se face?

De aceea, uneori tace și abia după îți dai indicii că ai procedat bine sau nu. Alteori tace ca să te oprească din nebunia pe care vrei să o faci. Și tăcerea este un răspuns... Spunea cineva: „Dacă Domnul tace, TACI ȘI TU!”. Ar fi o minune să am acea răbdare și tenacitate, să îi vorbesc deschis, să înțeleg de ce am nevoie de un răspuns, să nu mă grăbesc dacă nu îl am, să nu fiu disperată, să-mi iau atât timp cât trebuie, să nu disprețuiesc prezentul doar pentru că nu am ajuns la liman. Să aduc la crucea Sa rugăciunile, întrebările, nedumeririle, zburciunile și să știu că sunt pe mâini bune, să înțeleg pacea iertării Sale, oricât aș esua în demersurile mele „sfinte”.

Da, adesea tace. Of, tăcerea Ta, Doamne! Cât aș vrea să-mi răspunzi prompt la toate întrebările. Dar unde ar mai fi testul, dacă doresc cu adevărat să îți întâlnesc privirea sau doar fișe pentru tonomatul de fericire? Până nu articulez întrebarea știi prea bine că nu mă ajuți să cresc dacă îmi răspunzi. Ce minunat Părinte ești! De azi înainte voi iubi tăcerile Tale pentru că în ele șoapta Ta este tănuită doar pentru o ureche care caută.

Lăudat să fie Cel care vorbește atât de înțelept și plin de iubire chiar și când tace! Și, ca să nu spuneti că sunt eretică, profetul Țefania relatează „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine”.

Răspuns în așteptare

Otilia Andriciuc

Îmi aduc aminte cu drag și dor de perioada studenției, perioadă în care resursele de orice natură erau limitate.

De proveniență sunt din orașul Focșani, iar „călătoria” mea în lași a început în anul 2004, împreună cu alte trei prietene foarte dragi mie: Moni, Diana și Alina. Am venit în acest oraș singure, fără părinți și fără alte instrucțiuni. Hmm... nimeni nu ne-a anunțat mai dinainte că

viața de student nu e ușoară. Finanțe puține, credință multă! Cel mai important era că ne aveam una pe cealaltă și experiența s-a împărțit la patru: greutățile (financiare) au devenit mai ușor de administrat (cel puțin pentru mine, deoarece eram fără suport financiar exterior). Cele trei mi-au fost un sprijin real în acel prim an de facultate în care am stat împreună în chirie.

Și așa a trecut primul an de facultate. Greu!

La sfârșitul acestui prim an universitar, trebuia să mă mut deoarece situația mea financiară nu îmi permitea să mai rămân în acel apartament. Alina s-a mutat și ea, împreună cu fratele ei (boboc). Două săptămâni am stat la ei până urma să găsesc un loc convenabil pentru mine. Frământările inimii mele erau, în cea mai mare parte, în a mă încrede în Dumnezeu nevăzută că va face o minune pentru mine, ca să pot continua facultatea. După cele două săptămâni, trebuia să îmi fac bagajelul și să plec: acasă, la Focșani, sau undeva în chirie. În apartamentul verișoarei mele nu mai puteam rămâne, pentru a nu crea probleme cu proprietarul

acelui apartament.

Răspunsul nu a întârziat să apară! Chiar în acea zi, am primit un telefon de la Cineva care îmi propunea să vin să locuiesc cu familia ei, deoarece exista această posibilitate. În prima mea seară, în noua mea căsuță, alături de cei ce urmau să-mi devină familie, inima mea sta pe punctul să explodeze de atâta bucurie. Nu am putut decât să articulez înaintea Domnului un „mulțumesc” bâjbâit. Era răspunsul Lui pentru inima mea. Ce altceva aș mai fi putut spune?!

Această familie mi-a devenit atât de apropiată sufletului meu, încât mă consider (cu permisiunea lor) parte integrantă din ea. Prin ei am învățat să devin sensibilă, în adevăratul sens al cuvântului, la nevoile celor din jurul meu. Este cea mai mare lecție învățată de mine pe parcursul atâtor ani de când sunt în lași. Dacă nu aș fi trecut întâi prin așteptare și prin greutăți financiare, nu cred că aș fi putut să conștientizez măsura binecuvântării și faptul că răspunsul era din partea lui Dumnezeu, fără îndoială. Mă bucur că, în acele momente, am putut avea bucurie și pace în inima mea.

Din proprie experiență, am învățat că Dumnezeu are răspuns pentru fiecare situație și pentru fiecare moment de așteptare. Însă, de cele mai multe ori, acest răspuns nu vine în momentul în care noi am dori să vină și cum am dori să vină. Nu pot să vă spun care sunt limitele așteptării, pentru că sunt în acest proces de învățare. Ce pot să spun este că răspunsul la frământările noastre vine uneori sub forma unei inimi pline de pace, uneori sub forma unui fapt concret, iar uneori sub forma unei perioade de așteptare mai mare.

Aceasta este ceea ce am învățat eu în puținul timp de când trăiesc în așteptare!

Întâmplare sau Implicare?

Purtam o discuție cu verișorul meu despre un conflict în care era el implicat. Povestindu-mi cum se întâmplaseră lucrurile, a ajuns să spună la un moment dat (deși nu e deloc genul care gândește astfel) că nu-i va ierta pe cei ce i-au făcut rău, ci, cu prima ocazie, se va răzbuna. Nu știam cum aș putea să-l fac să înțeleagă că răzbunarea e a Domnului și că nu ar fi o soluție bună. Atunci mi-a venit o idee. Legându-mă de faptul că-i place muzica hip-hop și că găsește interesante unele versuri mai profunde, mai filosofice, i-am propus să deschidă o pagină de internet și să se delecteze cu vorbele unui mare înțelept.

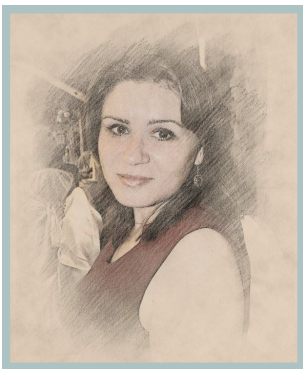
Așadar, am mers împreună la Biblia audio, la cartea Proverbe și l-am rugat să aleagă el un capitol pe care să-l ascultăm. În timp ce el încerca să se decidă (între noi fie vorba, nu alegea el de fapt!), mă gândeam: „Oare ce îi va vorbi Domnul?” În același timp, mă pregăteam să-i vorbesc despre acel verset unde Solomon spune „Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni și tu cu el. Răspunde însă nebunului după nebunia lui,

ca să nu se creadă înțelept” și speram să înțeleagă că nu trebuie să se răzbune. Am început să ascultăm capitolul ales de el și... Surpriză!! Ce-mi era dat să aud? Exact versetul pe care îl aveam în minte și pe care voiam să i-l spun! Am fost deodată cuprins de emoții și i-am mărturisit și lui cât de uimit sunt și că Dumnezeu cu siguranță e acolo. A urmat o discuție foarte frumoasă, iar eu am rămas cu acel sentiment plăcut și cu o întrebare: s-a întâmplat ca el să aleagă acel capitol, sau Dumnezeu, în frumoasa simfonie a vieții, a dirijat și acel moment spre lauda Sa?

Sabin Fărcășel

Frământări

Roxana Clim

De ce să aștept neapărat răspunsul Domnului? Fiecare dintre noi adunăm într-o anumită măsură din înțelepciune, prin propriile experiențe, din experiențele altora, în timp ce umblăm prin viață. Dacă dorești să faci binele, conștiința te îndrumă și te atenționează la capcane, la căi lunecoase. Căpătând experiența, poți trăi încrezător că te descurci singur să faci alegeri bune. De ce să aștepti răspunsul

Domnului? Mai ales că are și un dar deosebit de a nu se grăbi, de a te lăsa să fierbi în suc propriu și uneori îți dă impresia clară că a uitat despre ce L-ai întreat. Dacă ai nevoie de El doar ca sfătuitor, să te ghideze pe calea de pe care vei avea sigur de câștigat, atunci vei fi nerăbdător la rabdarea Lui, te vei enerva că nu te bagă în seamă și că își permite să te țină în suspans, că doar nu vrei decât un sfat bun!! Ce atâta stat pe gânduri?! Pur și simplu nu înțelegi. Și apoi, nu asta înseamnă să te iubească? Că atunci când tu îl soliciți, El să fie grabnic și bucuros căci tu vrei să vorbești cu El? Scopul este să îți se rezolve dilema. În funcție de cum te raportezi la Domnul, așa arată și modul în care aștepti răspunsul Său. Și Domnul are răbdare cu noi să trecem prin diferite etape relaționale cu El, căci știe că atunci când vom ajunge să ne dăm seama că tot ce avem nevoie este El, și nu sfaturile Lui, și ne va vedea liniștea și împlinirea în ochi, se va bucura mult pentru noi. Dar și după ce guști din dulcele Lui cuvinte și vezi cum au sens toate detaliile din viață în călăuzirea răspunsului Lui, după ce alegi

să crezi din toată inima ta că El are o idee mai bună despre viața ta decât ai tu și te decizi că vrei să mergi pe mâna Lui, când te hotărăști că Vrei să traiești o Relație vie cu El și că **toate datele vieții tale sunt mijloace, și nu scop în sine**, prin care atingi acest scop Sublim al Comunicării cu Dumnezeu Tău, începe greul. Situații fifty/fifty, situații la limita timpului, oferte bune și într-o parte, și într-alta. Și presiunea este o unealtă cumplită de care se folosește cel rău ca să te convingă să abdică din Relație. Să iei frâiele propriei vieți și să acționezi. O, dar dacă rezisti presiunii, această unealtă a Olarului, ce frumos netezește inima ta! Sunt și aspecte personale în acest proces al așteptării Răspunsului Domnului, însă este și rolul comunității și al familiei. Atât de mult bine poți face unui frate dacă tu ești conectat și armonizat cu ritmul Domnului din propria experiență! Poți fi o binecuvântare, poți participa la zidirea Cerului în fratele tau, sub ochii tăi. Eu am prins curaj de câțiva ani să mă expun fraților la grupul El-Shadai pentru a mă proteja în procesul alegerilor prin părerile și sfaturile lor și pentru a-i zidi real cu propria viață. Când ei au fost conectați la ritmul Domnului și au crezut în valoarea așteptării Răspunsului Domnului, mi-au luat poveri de pe inimă, mi-au dat puteri nebune de a merge mai departe în ciuda a ce simțeam, în ciuda a ce-mi șoptea cel rău prin alți oameni. Iubesc să disting și să aștept Răspunsul Domnului chiar dacă e sfâșietor câteodată, dar este dulce și plin de putere! Oricare ar fi direcția în care te sfătuiește, ai resursa: că este ceea ce El consideră că este cel mai bine pentru mine acum. Ce poate fi mai aventuros în procesul înțelegerii acestui adevăr și ce poate aduce mai multă pace și liniște, că ești în ascultare de Cel pe care dorești să-L cunoști tot mai mult?!

Scrisoare către Dumnezeu

Anca Trandafir

M-am gândit de mult să îți scriu o scrisoare, tip clasic. Nu prin tehnologia aceasta modernă care ne învață din ce în ce mai mult să nu mai gândim liber și să nu mai putem să ne formăm opinii clare asupra Ta. Mi-am pregătit o foaie albă pe care vreau să îți scriu. Am atât de multe lucruri să îți spun încât nu știu cu ce să încep: să te laud pentru că ești un

Dumnezeu minunat sau mai bine să încep cu rugămintele mele care îmi apasă sufletul? Îmi este greu să mă exprim în așa fel încât să nu crezi că profit de rugăciune pentru a-mi povesti toate balivernele. Mă bucură însă faptul să știu că tu îmi asculți cu mare atenție toate mărunțișurile și încerci să îmi dai sfaturi într-un mod surprizător, cu soluții pe care eu nu le-am observat, astfel realizez încă o dată că nu pot rezolva totul prin forțe proprii și că Tu ești Creatorul cerului și al pământului.

Cu emoții încep să scriu primul alineat. Scriu cât se poate de frumos, asemeni unui copil de clasa I, care se străduiește minute în șir să

picteze literele pe caietul tip dictando fără să facă „purceluși” pe foaie. Încep a-ți povesti câteva întâmplări haioase și frumoase care mi s-au întâmplat și cum M-ai purtat pe brațe.

Îți mai aduci aminte când ți-am mai povestit despre bucuriile mele și Te-am lăudat așa de tare, încât am emanat o energie pozitivă pentru ceva timp în jurul meu? Mi-ar fi plăcut să dureze veșnic, dar din nou căzusem în tristețe, uitând ce frumos mi Te-ai descoperit și uitând faptul că trebuie să aștept răspunsul Tău în ascultare. Cu urcușuri și coborâșuri mi-am încheiat ziua, dar ca un boomerang m-am reîntors la Tine recunoscându-mi greșeala. Vreau permanent să îmi doresc să fiu dependentă de Tine.

Tu m-ai ajutat întotdeauna și pentru că tot timpul am nevoie de ajutorul Tău mai vin pentru a-mi oară să îți mai cer ceva. Știu, am cerut multe pe parcursul vieții, îmi este rușine să mai vin cu rugăminți, dar Tu știi cât de mult am nevoie de niște răspunsuri, niște schimbări de direcție sau niște rezolvări la probleme. Îți scriu apăsător că am nevoie de ele, accentuez cu pixul rugămintea pentru că mă simt sleită de puteri. Of! Dar deodată mă trezesc buimăcită parcă dintr-un somn adânc și tai rândul acela scris. Cum pot să îți scriu că nu mai pot și că am ajuns la capătul puterilor? Oare El nu îmi știe inima? Bineînțeles că știe cât mai pot și unde este limita.

[...] continuare în pagina 6

Fără răspunsuri

Dana Lungu

Afișele împânziseră tot orașul. Din ele ne priveau doi ochișori căprui, foarte serioși, ai unei fetițe îmbrăcate cu banala uniformă a școlii primare, cu gulerăș alb și sorțuleț albastru. Purtaşem și eu cândva cămașa aceea cu pătrățele. Era fotografia comună a mii de școlari, făcută în clasa I, la pupitrul băncii de școlar. Citeam afișele în fiecare dimineață,

alergând cu copilul meu de clasa I la școală. Larisa, așa o chema pe fetiță, dispăruse, misterios, fără să lipsească nimic din casă. Simțeam întreaga disperare a familiei, atunci când lipise mii de afișe în tot orașul, atunci când alertase Poliția, Pompieria, ziarele... „Doamne, ce furtună trebuie să fie în sufletul acelei mame! Ajuto, Doamne, pe fetița de 8 ani să nu i se întâmple nimic rău!” În fiecare seară, împreună cu fetița mea, ne rugam lui Dumnezeu să o ocrotească pe Larisa, fetița necunoscută, cu ochi mari căprui, să o aducă cu bine acasă la părinții ei, să aducă pace acelei familii. Nici nu mă îndoiam că aveau să o găsească pe fetița umblăreață, că totul avea să se termine cu bine și cu o smotoceală binemeritată de iresponsabilul copil.

Peste o lună, ziarele au scris că a fost găsită fetița, dar nu mai era în viață, iar peste altă lună, ziarele au scris că tatăl fetiței a ales să facă un gest necugetat, nemaisuportând durerea și neputința. Și lumea, și Dumnezeu au devenit locuri pe care nu le-am mai înțeles, locuri de care ți-e teamă, cu care nu mai vrei să ai de-a face. Vrei să fugi departe, vrei să înțelegi, vrei un răspuns la rugămintile fără răspuns!

Nu am primit niciodată nicio înștiințare, nici un răspuns sau indiciu despre cum a fost posibilă această dramă, care s-a derulat atât de aproape de noi. În ziare am citit că a existat un condamnat, că au existat procese prin care s-au acordat daune materiale familiei rămase...

La întrebarea: „De ce, Doamne?”, știu că se poate răspunde uneori cu o altă întrebare, mult mai bună: „Pentru ce, Doamne?” Pe terenul întrebărilor și răspunsurilor pășește cu prudență, sunt întrebări care nu așteaptă răspuns, sunt răspunsuri la întrebări pe care nu le punem, sunt întrebări grele care au nevoie de multe alte întrebări ajutătoare...

Am învățat să trăiesc fără răspunsuri. Formularea și atitudinea întrebării e mai importantă decât răspunsul sau interpretarea lui. În relația mea cu Dumnezeu, au rămas doar întrebările care nu au fost epuizate de răspunsuri, răspunsuri care nu au servit ca la Bingo numărului câștigător, întrebări fertile care-ți luminează mintea chiar dacă nu am niciun răspuns și poate nu-l voi avea până la sfârșitul vieții.

Scrisoare către Dumnezeu

Anca Trandafir

[...] continuare din pagina 5

Știu și eu asta, știe și El. Nu cumva mândria este de vină, crezând că atitudinea sensibilă mă va face să par un om slab în fața lumii? Uit să îmi caut odihna sufletească și ce înseamnă să stai în genunchi în rugăciune. E timpul să mă opresc din alergarea mea după nimicuri cotidiene. Dumnezeu îmi știe inima. Pe cine vreau eu să păcălesc?

Obrajii mi se înroșesc în fața foii de pe birou, dându-mi seama ce am scris și tai cu lacrimi în ochi rândul în care am scris minciuna că nu mai pot. Dar Tu, Doamne, chiar vrei să mă lași să ajung până la limită? Nu ai putea totuși să schimbi puțin macazul?

Pauză.

Simt că am intervenit în răspunsul lui Dumnezeu dându-i idei și soluții. Dacă ar fi fost soluția bună, de ce mai scriu aceste rugăminți? Las acele cuvinte scrise, în așteptarea unui răspuns...

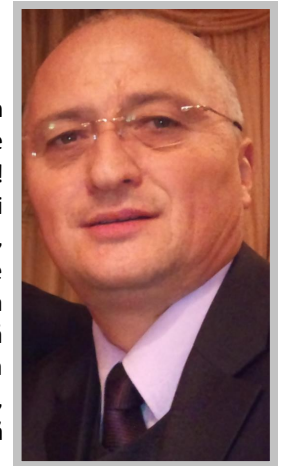
Spre final, scriu mulțumirile mele față de Tine și mă bucur că de multe ori mi-ai răspuns cu blândețe la scrisorile mele scrise cu

atâta grijă. Am așteptat cu nerăbdare răspunsurile Tale și aștept și de această dată un răspuns. Un răspuns pe care încă nu l-am primit, de aceea îmi fac griji și am impresia că nu am scris ceva corect și Te-ai supărat pe mine. Dar El nu ține cont de asta, nu ține cont cât de frumos am împodobit eu cuvintele sau că am folosit formule de început și formule de încheiere. Este conștient că îmi doresc un răspuns, dar știe un lucru, pe care eu, ființă omenească plină de lipsuri și păcătoasă, l-am uitat: nu este încă timpul! De aceea, Dumnezeu a ales să tacă momentan.

Așteptarea răspunsurilor Tale sunt examenele vieții la care uneori am restanță, dar Tu ești un Dumnezeu atât de mare încât realizezi enșpe mii de sesiuni de restanțe până învăț să aștept cu credincioșie și fără cârtire răspunsurile și rezolvările la problemele mele pământeste. În așteptarea scrisorii tale, învăț încă o dată ce înseamnă așteptarea. O așteptare care devine frustrantă uneori, dar care ascunde în spatele ei o frumusețe de nedescris. Mă trezesc ca după un duș rece și realizez ce viață frumoasă mi-ai oferit, alături de oameni minunați. Cum aș putea să tac și să nu Te laud din toată inima mea? Îți mulțumesc că, în tot acest timp de așteptare, Tu ai colorat acest gri al vieții cu dragostea Ta și ai pictat un tabou ca un adevărat artist, lăsând o urmă de culoare în inima mea, șoptindu-mi „Tu ești copilul meu”.

Așteptând voia lui Dumnezeu!?

Mihai Ghiurțu

Sincer? Nu prea! Da, așa e! M-ați prins! Nu, nu prea aștept soluția lui Dumnezeu! Sunt un om de acțiune și, din păcate, nu prea am timp să aștept soluția Lui! Ce pot face când văd că un lucru nu are soluție? Caut eu! De fapt, caut încă de la început, ce să mă mai ascund după degete! Dar, totodată, o și iau în freză de nu mă văd! Ați întrebat cum? Păi, după ce mă dau eu de ceasul morții și mă zbat ca în chinurile facerii, apare și soluția lui Dumnezeu, lină, suavă, ca slava trecută pe dinaintea ochilor lui Moise. Bineînțeles, atunci rămân interzis, turbesc și mă gândesc că dacă stăteam „ghinișor” mai bine făceam. De cele mai multe ori, soluția mea nu e proastă, dar nu e așa de bună ca a Domnului. Ata ete! El e Dumnezeu! Să nu vă imaginați că dau înapoi de la vreo soluție ca să rezolv problema în cauză! Nooo! No way! Orice soluție este bună atâta timp cât rezolvă problema. Nici o soluție nu e rea atâta timp cât lucrurile intră sau reintră pe făgașul potrivit. Dar mă opresc la bariera Legii Domnului și a celei omenești! Stau, mai bine zis, în țara nimănui! Nici nu mă opresc până acolo, dar nici nu trec în partea celalaltă. Poate e bine, poate nu, dar ăsta sunt. Dacă nu ajung până acolo înseamnă că nu am făcut tot ce ține de mine. Înseamnă că nu m-am implicat destul și mă învinovățesc singur.

Știu cum ar trebui să fac: să identific problema și să mă rog Domnului până la rezolvarea ei. Dar eu merg pe principiul că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Duc lucrurile până într-acolo unde omenește este posibil.

Dar acum, că suntem la taifas, pot să vă zic că unul dintre puținele lucruri pe care le-am lăsat la mila Domnului a fost relația cu Liliana. Aici mi-am pus stavilă și am hotărât să nu mă implic în alt mod decât prin rugăciune și... insistență. Dar să nu credeți că a fost patinaj artistic. No! A fost un moment în care chiar am lăsat ca Dumnezeu să-mi răspundă. I-am zis: „Doamne, Tu mă cunoști, Tu știi ce pot și știi ce vreau. Dacă Tu vrei ca această femeie să fie soția mea, Te rog fă-o. Știi foarte bine că sunt în cel mai mare impas cu ea. De aici eu nu mai am ce face. Las totul în mâna Ta și aștept”.

Dar să nu credeți că am avut pace. NU! Nu am lăsat totul în mâna Domnului fără strângere de inimă. Dacă...? Sau poate...? Dar Domnul s-a miluit de mine și slavă Lui că aceste lucruri nu sunt după merite. Și iată-mă câștigătorul celui mai râvnit trofeu al sufletului meu!

A mai fost o situație, înainte de a veni Teo de la Domnul. Eram mereu cu gândul la promisiunea Lui că voi avea un băiat. Dar trecuse deja un an de la căsătorie și nik. Îmi spusese Liliana că vrabia mălai visează, dar eu am rămas încredințat în promisiunea Lui. După un an și o lună am cedat, m-am relaxat și, într-o dimineață, am zis Domnului că eu renunț. Nu mă mai gândesc, nu-L mai rog. Poate a fost doar un vis, pliat pe dorința mea de a avea un fiu. Și mi-am luat gândul. Ce credeți? În „ezact” o lună, Liliana a rămas gravidă. Când mi-a zis, am rămas stană, parcă mă trezisem dintr-un somn adânc. Chiar uitasem, pur și simplu îmi luasem gândul. Și am întrebat-o: chiar, chiar? „DA!”, îmi răspunse ea cam stresată de noile responsabilități ce urmau să apară. „Dar de ce mă întreb de atâtea ori?” „Ei, așa, ca să fiu sigur, ce?, doar nu o să fac cinste cu zece sticle de șampanie degeaba?!”

Prin valea cu gantere

Ioana Boancă

Am vorbit recent la un grup despre lucruri la care am renunțat pentru El. Într-adevăr, a fost teoretic, dar mi-a rămas o mică pată pe tenul creierului, pe care o vedeam în fiecare zi în oglinda de dimineață. Așa că a trebuit să-mi pun problema. Să mă întreb

dacă aș putea renunța la un simț, ori la un lucru pe care îl posed – la ceva pe care pun preț. Am făcut inventarul și am conchis: ei bine, poate că da. Aș putea renunța la confort sau dulciuri, poate chiar m-aș obișnui și fără unul dintre simțuri. Totuși, m-am blocat: m-aș perpele ca peștele pe grătar dacă n-aș putea scrie. Care verb se referă nu la caligrafie și pix, parte superficială a unui proces complex și profund. Se referă la sufletul cuvintelor, la miezul din Fanta și coada prunelor.

Și, ca să fie tacâm complet, la câteva zile după ce am tras concluzia că, într-adevăr, mi-ar fi extrem de greu să nu scriu, a venit. Două săptămâni fără vreun cuvânt scris, fără două fraze una lângă alta care să-mi placă. În primele zile, m-am gândit să mă liniștesc, să mă așez copil cuminte într-un colț și să aștept să treacă. Dar vedeam cum trece timpul și nu trece impasul. Și, încetul cu încetul, presiunea a început să crească mai ceva ca-ntr-un motor de

formula 1 turat de-un campion. Potop de întrebări, de idei răzlețe, de nemulțumire și „de ce-uri”. Era o zbatere continuă în van, pentru a afla care era, mai exact, scopul „nedreptății” ce mi se făcea.

Prinsă între clești ce nu păreau să aibă de gând a se desface vreodată, am început să mă gândesc. Și ce-ar fi dacă n-o să mai pot scrie *niciodată*? O să-mi iau gândul de la facultate, de la master, reviste și edituri? Eh, poate da... NU, NU, NU! Păi cum, abia am găsit ceva care să-mi placă și să renunț? Stai așa, Doamne, jocul ăsta e incorect! Eu am muncit. Eu mi-am stors creierii. Eu am citit. Eu am scris, eu am criticat și tot eu m-am autocriticat. Și eu am ajuns să *pot*.

Da’ de unde eu?? „Domnișoară, nu-ți cam iei nasul la purtare?” Și-apoi, cu nasu-n geantă și coada-ntr-o picioare, am recunoscut. Da, într-adevăr, eu fără El, fără talentul Lui, fără inspirația Lui, fără dragostea Lui și fără toate ale Lui, n-aș putea lega două cuvinte inteligibile. Și mi-am încordat mușchii neduși la sală, într-o luptă la renunțare. Dar o renunțare totală, nu una pe sistemul „Doamne, eu renunț da’ știu că Tu îmi dai înapoi!”

Nu e poveste americană, așa că nu are happy-end. Ceea ce înseamnă că încă sunt prinsă între fiare, cu mușchii încordați pe o ganteră mai mare decât mine. Și încă aștept răspunsul, în timp ce lupt. Aștept să văd dacă aș putea renunța la asta pentru El și dacă El mi-ar cere asta.

Despre tăcerea care spune multe...

Alina Tuduri

Primul lucru care s-a schimbat atunci când m-am întors la Domnul a fost perspectiva: nimic din ceea ce fac nu mai vreau să fac fără Dumnezeu. Cu alte cuvinte, tot ceea ce sunt, tot ceea ce am, tot ceea ce fac vreau să închin din toată ființa mea lui Dumnezeu... Zis și făcut! Primii doi ani de viațuire cu Domnul au fost plini de lupte care mai de care mai grele, dar un lucru a fost

clar: nu negociez nimic din ceea ce este a lui Dumnezeu! Vreau să-L urmez până la capăt! Și Dumnezeul inimii mele, din ceruri, a privit cu blândețe la sufletul meu încercat și mi-a arătat pas cu pas nu doar calea pe care e bine să merg, ci și cum trebuie să calc pe acel drum.

După primii doi ani de credință, m-am trezit totuși într-un război muuult mai complicat decât am crezut... Un război în care, și de această dată, m-am aruncat cu capul înainte. Dintr-o bucată, mi-am făcut o cruce mare, am spus un „Doamne-ajută!” și am pornit pe drum spre Dumnezeu. A venit anul trei de facultate cu toate presiunile lui: examene, foarte puțin timp liber, licență... și ușor-ușor, am obosit. Am trecut (slăvit să fie Domnul!) de licență, m-am refăcut în parte și am intrat la master. A început o nouă luptă. E frumos și bine când Domnul îți vorbește! E frumos și bine când lucrurile sunt în ALB și NEGRU! Dar ce te faci cu zonele de gri? Ce te faci când Dumnezeu tace?

M-am frământat mult dacă să mă implic sau nu într-un proiect la facultate. Am pus în balanță pierderile și câștigurile... Și m-am așteptat ca Dumnezeu să-mi arate clar ce să fac. De ce taci Doamne? Tu știi că eu vreau să te urmez pe Tine și doar pe Tine până la sfârșitul vieții mele! Te iubesc din toată inima mea! Arată-mi ce să fac și eu fac cu toată hotărârea și determinarea! A fost o perioadă în care am simțit cam ce înseamnă să șchiopătez de ambele picioare... În fiecare zi, aveam argumente atât împotriva, cât și pentru implicarea în acest proiect. Ce să fac? Dumnezeu, uneori, alege să tacă. Sau poate că nu tace! Am surzit eu și nu mai aud! Doamne, deschide-mi urechile! Deschide-mi ochii! Arată-mi calea Ta! Totuși, Dumnezeu, uneori tace... Câteva săptămâni mă duceam constant la Andrei și Carmen Muscă (lăudat să fie Domnul pentru răbdarea și dragostea lor!) și discutam despre același lucru: ce vrea Dumnezeu să fac? Cu multă blândețe, după lupte seculare, am primit următorul răspuns: „Alina, noi te primim în fiecare duminică să discutăm despre asta, nu e nici o problemă... Totuși, zbaterea asta durează

prea mult, nu te ajută... ia o hotărâre și mergi pe ea!” Bun... Dumnezeu tace! Așteaptă de la mine să am destul discernământ încât, din tot ceea ce am adunat cu El, să pot lua o hotărâre! Amin!

Nu sunt convinsă că am ales cea mai bună variantă. Nu sunt convinsă că asta a fost voia Lui pentru viața mea... Totuși, a ieșit ceva bun și din acest context: la capătul puterilor spirituale, am realizat că nu știam nici măcar o fărâma din cât de puternic este războiul care se dă peste sufletele noastre! Am descoperit că omul post-edenic este mai rău decât mi-am închipuit vreodată și că sunt o naivă care habar n-are pe ce lume trăiește! M-am înspăimântat de multitudinea de gânduri care nu erau ale mele și totuși veneau peste mintea mea în hoarde! M-am îngrozit să descopăr că, în decurs de doar 7 zile, se poate ca aproape să nu mai știi cine ești!

Dumnezeu a tăcut. Nu sunt convinsă că am luat cea mai bună decizie, totuși, am trăit cea mai mare trezire spirituală de după botez: mi-am seama că războiul este mult mai intens și mai parșiv decât puteam eu să-mi închipui... și e real! **DACĂ ÎNTR-O SĂPTĂMÂNĂ ÎN CARE LUMEA MAI ARE UN OARECARE ECHILIBRU (nu suntem prizoniți pe față, nu stă nimeni cu pușca la capul meu), EU SUNT ATÂT DE UȘOR SCOASĂ DIN JOC, CE ȘANSE MAI AM LA SFÂRȘITUL VEACURILOR?** Singurul lucru care m-a salvat în această perioadă au fost reflexele! Nu m-am putut ruga, nu am putut citi din Cuvânt, și tot ce am putut face a fost să acționez din reflex, în baza experienței mele cumulate cu Dumnezeu! Medicii pot spune mai bine decât mine ce înseamnă reflexele de apărare pentru trup (sper să nu greșesc): când trupul este în pericol, el reacționează fără să mai transmită informația la creier și să aștepte ca acesta să-i dea o comandă explicită - **NU ESTE TIMP DE AȘA CEVA!**

Când Dumnezeu tace, El vorbește! Din tăcerea lui Dumnezeu am înțeles că trebuie să lupt cu mine însămi în fiecare zi, ca să-mi formez reflexe ale vieții de credință cu o viteză de reacție foarte mare. Din tăcerea lui Dumnezeu am înțeles că e nevoie să mă apropiu de El atât de mult, încât Cuvântul Lui să fie respirația mea de fiecare clipă! Vor veni vremuri în care nu voi avea timp decât să respir. Ce voi respira atunci?

Încă aștept

Eu încă aștept răspunsul Lui. Cred că zăbovește pentru că vrea să mă învețe ceva; mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce e acel „ceva”: e umblarea prin credință. Cred în Dumnezeu, în măreția Lui, cred că la El totul e cu putință, cred că pentru cel ce Îl cunoaște întotdeauna va exista o lumină la capătul tunelului. Însă... eu n-o văd. Am crezut și susținut până acum că dacă îl ții pe Dumnezeu închis într-o cutiuță (dacă îi pui limite), El ți se va descoperi pe măsura cutiuței în care îl ții. Și realizez că asta am făcut și eu acum.

Încercarea în care mă găsesc acum este că am 6 luni de când nu mai lucrez. Știu că sunt mulți în biserică care au trecut pe acolo și Dumnezeu le-a dat biruință. De 6 luni, mă ocup cu căutarea unui loc de muncă. Dimineața, când deschid calculatorul, primul lucru pe care îl fac e să verific mailul și siteurile cu anunțuri. Mă duc la târguri de joburi, de cele mai multe ori cu zâmbetul pe buze și încrezătoare că voi găsi un post pentru mine. Mă întorc fără speranță. Dacă aș fi fost lov cel neprihănit, mi-aș fi permis să-l cer explicații Domnului. Însă nu sunt.

Am căutat problema la mine. Unde greșesc? Îmi fac partea, caut... Vin la biserică în fiecare duminică, mă duc la grup săptămânal, slujesc (chiar în două grupuri de slujire)... Eu de ce nu găsesc un loc de muncă? (acum chiar mă cred lov)

N-am cine știe ce pretenții: îmi doresc să pot veni duminica la biserică, să ajung la grup în fiecare săptămână... știu că în situația mea sună a moft, dacă nu am serviciu de 6 luni, cu ce pot plăti chiria, facturile? Pe lângă faptul că nu am deloc calități de vânzătoare, nu știu ce e persuasiunea, Dumnezeu îmi cunoaște cel mai bine viața de credință. Deși am 5 ani de când sunt în biserică, acei 3 ani în care ajungeam la grup doar o dată pe lună și-au lăsat amprenta pe viața mea de credință. Mă simt mai în

Așteptând așteptarea

[...] continuare din pagina 2

Din acel moment, a început o așteptare continuă de ore și minute petrecute pe holul facultății, zile în șir. Fără soluție de a evada din acel prezent perpetuum, așteptam resemnat în fața unui verdict de necontestat: „Nu se poate!”

„Inutil!”, îmi spuneam, dar continuam să aștept. Ceva misterios se ascundea în așteptare. Un gust dulce-amar se plimba prin ființa mea, răscolindu-mă din rănunchi. Cineva, ceva căuta să mă forțeze să îmbrac o haină nouă, cu brațe lungi și încheiată la spate.

„Nu! Nu vreau!” strigam eu. „Trebuie!” îmi răspundea ființa.

Până într-o zi. Trecuseră câteva ore bune sprijinind peretele din fața biroului profesorului, când a ieșit asistentul și m-a invitat în birou. Cu o oarecare admirație, profesorul mi-a zâmbit cald, dar reținut în același timp și mi-a zis: „Domnule, țin să menționez că m-ați uimit cu atitudinea dvs. V-am văzut toată săptămâna așteptând pe holuri și vă admir tenacitatea. Țin să vă reamintesc

Roxana Rădulescu

urmă, chiar și în comparație cu cei recent botezați. Știu că Dumnezeu știe că mersul la biserică duminică de duminică m-a ținut în Biserica Lui și că o parte importantă din uleiul strâns în candelă l-am adunat din predici. Și nu cred că El vrea să las deoparte întâlnirile unde pot strânge untdelemn în candelă. Și nu cred că va rămâne rece la dorința mea de a rămâne aproape de Biserica Lui.

Iar acum două săptămâni, când a fost ziua mea, mi-a arătat prin atâția oameni cât de mult mă iubește! Cadourile nu sunt nici limbajul meu principal, nici secundar de iubire, însă am fost copleșită de frați și surori care s-au gândit la mine, la familia mea. A fost copleșitor pentru mine. Și la sfârșitul zilei, Marius mi-a atras atenția că am reușit o premieră: am mers prin credință, fără plasa de siguranță. Avusesem ideea să dăm toți bănușii din casă pentru a plăti chiria, fără să avem provizii în bucătărie. Dar Domnul a fost credincios și a răsplătit credinței noastre.

De asta cred că răspunsul Lui va veni. La momentul pe care El îl consideră potrivit. Cu serviciul potrivit, programul de lucru potrivit, salariul potrivit. Trebuie doar să am credință. Să mă abandonez în mâna Lui. Să continui să îmi fac partea. Să continui să mă rog. Să fiu atentă la acest drum, să strâng pietrele de aducere aminte.

Și am să închei cu o strofă dintr-o melodie dragă mie (Hillsong United, *Oceans*) pe care o ascult în această perioadă și care spune așa: „Eu voi chema Numele Tău și voi privi deasupra valurilor. Sufletul meu se va odihni în îmbrățișarea Ta, căci eu sunt al Tău și Tu al meu”.

Ștefan Mihai

că o nouă reexaminare nu este posibilă, conform procedurilor, dar deoarece s-a creat un precedent cu un student de la altă facultate, care, din motive obiective, nu a participat la examene și a solicitat reexaminarea, vă anunț că mi se pare corect și just să vă accept și pe dvs. Faceți o cerere scrisă la secretariat și vă aștept la reexaminare”.

Cu reverență și cu emoție am mulțumit profesorului pentru șansa acordată și m-am retras, șocat de cele întâmplate. Conștient și iluminat până în măduva oaselor, am rostit pe nerăsuflăte un mare: „Mulțumesc, Dumnezeule!”

„Săptămâna patimilor” a culminat cu eliberarea sufletului meu din închisoarea așteptării. Haina aceea cu brațe lungi ce se leagă la spate era numai bună pentru mine. Din acel moment, așteptarea a devenit un mod de viață, căci în zăduful ei am găsit verbul vieții: a crede!

A fost prima mea degustare a unui Dumnezeu ce răstoarnă toate așteptările noastre. Imposibilul a devenit posibil, iertarea a luat locul condamnării. Șansa la o nouă viață a devenit posibilă!

Astăzi, aștept. Aștept, căci eu cred! Cred că El va reveni! Știu că va reveni!

Certificat de revoluționar

De vreo săptămână aflasem din presă că vine Andrei Pleșu la Iași să-și lanseze ultima carte publicată, *Parabolele lui Isus. Adevărul ca poveste*. Nu o citisem, dar câteva fragmente tot am parcurs, ori din cele trimise de Sebi pe grupul Neemia, ori din alte surse, oricum, mi-am dat seama că abordarea lor e una vie, incitantă, a unui spirit liber și cumpătat.

M-am decis târziu să merg, chiar în ziua de joi. Dar mi-am zis: „O dată vine Pleșu la Iași!” Așa că am anulat întâlnirea cu Marius și Anca, am sunat-o pe Lăcry să-i spun că avem alte planuri în seara aceea, am rugat-o și pe Irina să stea ea cu fata etc. Până la urmă am zis că mergem toți. Toată familia. Prezentarea începea la ora 19.00, dar mi-am spus eu în sinea mea: „Va fi bătaie pe locuri, așa că e bine să fim în sală măcar cu vreo trei sferturi de oră mai devreme!”

Și am ajuns la Teatrul Național pe la ora 18.15. Trafic infernal în jurul Teatrului, lume de pe lume, oameni grăbiți, hapsâni după un loc, cam în spiritul cu care ne pornirăm și noi de acasă, mi-am dat seama că nu va fi deloc ușor să prindem trei locuri unul lângă altul.

„Voi mergeți și ocupați locuri, că eu parchez mașina!” Fetele au coborât, eu am plecat mai departe, am parcat, m-am pornit apoi cu mare avânt spre intrare. Acolo, o îmbulzeală și un freamăt, că puteai să juri că ai intrat într-un dulap unde câteva mâini foiesc în neștire paltoane, cămăși și genți. O clipă am ezitat, intuiția îmi spunea că cine apucă să intre își vinde scump pielea. Se auzeau din față câteva voci ascuțite, păreau că se ceartă, dar nu eram sigur, de fapt nu vroiam să fiu sigur. Mă uit prin mulțime după fete, nu le văd pe niciuna. Îl văd prin ușile de sticlă pe Cătălin Budeanu, el intrase. Am presupus că fetele erau deja în sală.

Deodată, din față, vocea sugrumată a unuia dintre organizatori: „Cine are bilet sau invitație, cine are bilet sau invitație, doar cei cu bilet sau invitație, vă rugăm faceți loc celor cu bilet sau invitație!” Inutil să adaug că portarii țineau ușile de parcă năvăleau în teatru sanculoții. În secunda aceea am înțeles: nu voi intra, că nu am bilet sau invitație. Un val de revoltă m-a cuprins pe loc: „Chiar e culmea asta, vin cu aproape o oră mai devreme și nu pot să intru. Trebuiau să organizeze mai bine, să fi spus că se intră cu bilet, nu liber, nu se poate așa! Și apoi nu au de unde să știe dacă în sală sunt toate locurile ocupate, e haos, se vede asta limpede, iar cei de la organizare sunt cu totul depășiiți de propria inepție. Lasă că mă duc eu în față, să vadă ei ce le spun!”

Și mă scufund în marea de geți și paltoane: priviri urâte în stânga, priviri urâte în dreapta, unii se pun în fața mea ca să nu trec, alții se supără pe față, o adevărată luptă corp la corp. „Ce căutați în față, aveți cumva bilet sau invitație?” îmi spun mai mulți. Eu dau din cap cum că așa avea, dar mă grăbesc să-i asigur că trebuie să luăm toți atitudine, că trebuie să vorbim cu organizatorii. Și ajung în dreptul ușilor. Înghesuiala este strivitoare, nu poți nici să respiri cum trebuie, așa că fac un efort să trag aer în piept, îmi eliberez o mână și încep: „Vă rog să ne lăsați pe toți să intrăm, este inadmisibil cum ne tratați, trebuia să vă organizați și să prevedeați că vor veni în jur

de două mii de oameni, iar sala nu are decât 700 de locuri, nu aveți de unde să știți că locurile din sală sunt ocupate, vreau să ne arătați dovada că locurile sunt ocupate, venim cu presa etc., etc., etc.!” Cei din ușă, portarii, cedau când rațiunii, când isteriei, că nu puteai să te înțelegi cu ei. Apar și jandarmii. Vreo șase cred. Fac zid în fața ușilor și îi ajută

pe cei cu invitație să intre. Fiindcă, într-adevăr, aveau nevoie de ajutor: ușa se deschidea puțin, puțin, cât o fantă, și câte un profesor universitar sau popă era catapultat de partea cealaltă, cum sare o boabă de fasole dintr-o pâstaie. Îi vedeai apoi pe bieții oameni cum își tipăreau hainele, sutanele, își rearanjau părul sau părările, să aibă totuși o ținută demnă când pășesc triumfători în sala de prezentare.

Ca să nu mai întind vorba, la un moment dat se deschid ușile ceva mai mult și vreo cinci din față scăpăm înăuntru. Pe hol, lumină, aer curat, spațiu. La un metru în spatele meu, fețele încruntate ale oamenilor care nu au avut norocul să treacă în partea cealaltă.

În sala teatrului, cele mai multe locuri nu erau ocupate. Mă așez, dar pe fete nu le văd nicăieri. Le sun și află că nu intraseră, erau afară. Când mă întorc, le văd prin ușă. Erau și Daniel cu Ligia. Semne, gesturi, nu ne înțelegem, că e vacarm asurzitor. O bătrână mă vede prin geamuri și începe să-mi facă semne să deschid pe furis o altă ușă, pe unde să se reverse puhoiul. Eu încerc să o fac să priceapă cu nu sunt dintre organizatori, ea îmi arată energic obrazul și dă din cap la mine. Mă retrag în sală și aștept să vină fetele. Dar degeaba aștept, că nu mai intră nimeni, decât cei cu invitație sau bilet. Mi-au scris un SMS că au plecat la Daniel și Ligia acasă și, când se termină totul, să vin să le iau cu mașina.

Încerc să mă calmez și să mă gândesc la cum am procedat. Nu-mi stă în fire să mă cert, știu bine asta, devin chiar ușor timid în bulucelile tipice cozilor de oameni, unde unii se bagă în fața celorlalți. Nu știu ce-a fost cu mine, dar am avut un spirit de revoluționar în mulțimea aceea. Îmi plăcea și nu-mi plăcea. Pe de o parte, am intrat. Și mi-am exprimat liber frustrarea. Pe de altă parte, știam că îmi pierdusem liniștea și acționasem prea impulsiv, prea emoțional. Nu-mi era rușine de mine, mai ales în fața oamenilor, dar nici nu mă simțeam onorat cu certificatul de revoluționar. Am meditat un timp la asta, chiar și după ce începuse prezentarea. Mă mai gândesc încă, încerc să recompun totul într-o coerență suportabilă, să potrivesc faptele cu semnificația lor ultimă. Dar adevărul este că am vrut cu adevărat să ajung la prezentare. Și vă promit că după nunta lui Silviu și Liz am să scriu un articol despre prezentarea lui Andrei Pleșu. Atât mai adaug: că totuși Împărăția lui Dumnezeu, nu știu de ce, se ia cu năvală.

Emil Juverdeanu

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu

Redactori: Irina Beschieriu, Patricia Crișan, Emil Juverdeanu, Ștefan Mihai, Mariana Pricope

Corectori: Oana Bilan, Ada Dumitriu, Dana Lungu

Colaboratori: Ioana Boancă, Diana Clim, Costel Zorocri, Raluca Damian, Diana Lazăr, Geanina Gheorghiu, Cristi Lucaci

Tehnoredactor coordonator: Daniel Boșincianu

Tehnoredactori: Bogdan Boșincianu, Silviu Bulgariu

Echipa de serviciu:

Mariana Pricope – responsabil de număr

Dana Lungu – corector,

Daniel Boșincianu – tehnoredactor,

Ștefan Mihai – revizor

grauntedemustar@yahoo.com